RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 76.969 van 18 november 1998
in de zaak A. 77.850/X-8039.

In zake : Hector DE TAEY,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. NYS,
kantoor houdende te 9200 DENDERMONDE,
Noordlaan 81

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

DE VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hector DE TAEY op 13 maart 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 27 november 1997 van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van het beroep dat hij heeft ingesteld tegen de beslissing van 27 februari 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hem de bouwvergunning is geweigerd voor het verbouwen en uitbreiden van een stalling tot werkplaats aan de Heiplasstraat 5 te Lede, kadastraal bekend Sectie B, nr. 162/c;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 september 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BLANCKE die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. BAMPS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker op 16 april 1986 de bouwvergunning verkreeg voor het verbouwen en uit-

breiden van een stalling tot werkplaats voor marmerbewerking in agrarisch gebied; dat bedoelde vergunning werd vernietigd door het arrest nr. 42.635 van 22 april 1993; dat het bestreden besluit in beroep uitspraak doet over verzoekers aanvraag; dat verzoeker inmiddels bij arrest nr. 81.538 van 24 februari 1997 van het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld voor het, gedurende de periode van 1 januari 1994 tot en met 23 juni 1995, "in stand te hebben gehouden van een gebouw in baksteen met dak en golfplaten van 23 meter lengte, 8,28 meter diepte en 2,95 meter hoogte, gebouwd grotendeels overeenkomstig de bouwvergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede van 16 april 1986 na vernietiging van de vergunning bij arrest nr. 42.635 van 22 april 1993 van de Raad van State"; dat het arrest het herstel beveelt van de plaats in de vorige staat binnen een termijn van vier maanden vanaf de dag waarop het arrest in kracht van gewijsde zal treden; dat verzoeker cassatieberoep heeft aangetekend;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet gelden :

> "Dat nadeel kan voornamelijk op twee vlakken worden gesitueerd.
>
> Vooreerst bestaat de reële dreiging dat de verzoeker, zonder schorsing van de aangevochten akte, zal worden gedwongen om zijn bestaande bedrijfsgebouwen af te breken.
>
> (...)
>
> De draagwijdte van de hier aangevochten akte moet dan ook wezenlijk anders beoordeeld worden dan deze van een weigering van een regularisatieaanvraag. Met de aangevochten akte wordt niet geweigerd om een voorheen bestaande onwettige, want niet vergunde toestand te regulariseren. Met de aangevochten akte wordt juist beslist over de wettigheid van de voorheen bestaande toestand.
>
> Meteen is duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte voor de verzoeker enorme consequenties heeft. Hij werd, na vernietiging van zijn oorspronkelijke bouwvergunning, strafrechtelijk vervolgd en veroordeeld. Zijn cassatievoorziening tegen deze veroordeling is juist

gesteund op de argumentatie dat de Strafrechter, vooraleer de administratieve overheid opnieuw beschikt over zijn vergunningsaanvraag, niet kan vaststellen of er sprake is van enig bouwmisdrijf. Wordt de aangevochten akte niet geschorst, wordt ieder nuttig gevolg van zijn cassatievoorziening weggenomen. Inderdaad dreigt de verzoeker dan, na cassatie, alsnog en definitief veroordeeld te worden voor een bouwmisdrijf en tot afbraak van zijn bedrijfsgebouwen. Een eventuele vernietiging van de aangevochten akte zou daaraan niet kunnen verhelpen.

Wordt de tenuitvoerlegging van de aangevochten akte daarentegen geschorst, herwint de verzoeker de kans dat een terugwerkende bouwvergunning wordt verleend.

Het hoeft geen betoog dat het risico op een definitieve strafrechtelijke veroordeling en het risico van een verplichting tot afbraak van zijn bestaande gebouwen voor de verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Voorts dreigt de tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoeker ook een ernstig nadeel te berokkenen m.b.t. zijn beroepsuitoefening.

(...)

De tenuitvoerlegging van de hier aangevochten akte houdt dus ook een reële dreiging in voor het voortbestaan van het bedrijf van de verzoeker, enige broodwinning voor hem en zijn gezin. Het hoeft geen betoog dat zo'n stopzetting van activiteiten voor de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Bij arrest van 24 februari 1997 van het Hof van Beroep te Gent werd de veroordeling tot herstel binnen een termijn van één jaar onder verbeurte van een dwangsom bevestigd.

De cassatievoorziening, door verzoekende parij aangetekend, schorst de uitvoering van dit arrest niet.

De dreiging van afbraak vloeit dan ook geenszins voort uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, doch enkel uit het vernietigingsarrest nr. 42.635 van 22 april 1993 en de latere gerechtelijke uitspraken van de strafrechter.

De terugwerkende kracht van de door verzoekende partij beoogde, doch door het bestreden besluit geweigerde bouwvergunning doet hieraan geen afbreuk.

Een eventuele schorsing en/of vernietiging van het bestreden besluit geeft bovendien aan verzoekende partij nog geen bouwvergunning die de dreiging van

afbraak en de uitvoering van de beslissingen van de strafrechter zou kunnen voorkomen.

Het door verzoekende partij ingeroepen en geformuleerde nadeel wordt dan ook geenszins door de schorsing van het bestreden besluit weggenomen.

De eventuele stopzetting van alle activiteiten, zoals door verzoekende partij ingeroepen, is evenmin het gevolg van het bestreden besluit, doch alleenlijk het gevolg van een voorheen doorgevoerde gebruikswijziging zonder vergunning.

Het bestreden besluit heeft immers enkel betrekking op de vraag tot verbouwing en uitbreiding van de bestaande stalling. Op 24 augustus 1983 werd een bouwvergunning verleend waarbij de stapelplaats werd uitgebreid tot een lengte van ongeveer 23 m met een diepte van 5 m een een hoogte van ongeveer 4 m. Het Ministerieel Besluit weigert de vergroting van het gebouw tot een diepte van 8,30 m.

Inzoverre het wederrechtelijk in stand houden van de activiteiten zou slaan op de totaliteit van de bedrijvigheid van verzoekende partij, dan zou dit enkel het gevolg kunnen zijn van het niet-beschikken over een rechtsgeldige gebruikswijziging en niet zozeer van de verwerping van de vraag tot verbouwing en uitbreiding van het bestaande gebouw";

Overwegende dat de verplichting het gebouw af te breken is opgelegd door het arrest van 24 februari 1997 van het Hof van Beroep; dat blijkens dit arrest die verplichting uitvoerbaar wordt wanneer het arrest kracht van gewijsde verkrijgt ingevolge de verwerping van het cassatieberoep; dat een eventuele schorsing van de weigering van de bouwvergunning m.b.t. de werken waarvan de afbraak is bevolen, de beschikkingen van het arrest niet kan wijzigen; dat de door artikel 17 van zijn gecoördineerde wetten aan de Raad van State gegeven schorsingsbevoegdheid evenmin dient om de argumentatie ontwikkeld in een cassatieberoep kracht bij te zetten; dat tenslotte verzoeker ten onrechte stelt dat "de aangevochten akte beslist over de wettigheid van de

voorheen bestaande toestand"; dat het bestreden besluit terecht overweegt dat "de vergunningverlenende overheid, wanneer zij uitspraak doet over een bouw- of verkavelingsaanvraag niet gebonden is door de reglementering die van toepassing is op de datum van de aanvraag (en) dat zij integendeel ertoe gehouden is als orgaan van actief bestuur de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik van de uitspraak";

Overwegende dat verzoeker tenslotte ten onrechte stelt dat de bestreden weigering het einde betekent van zijn beroepsactiviteiten; dat zulks immers het gevolg is van meervermeld arrest van het Hof van Beroep;

Overwegende dat het nadeel in geen van zijn onderdelen dienstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien november 1900 achtennegentig, door :

Mevr. M. VRINTS, kamervoorzitter,
A. TRUYENS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M. VRINTS.**